

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

Milí farníci,

dostává se vám první vydání farního časopisu v tomto roce. Je dobré si uvědomit, že nám Hospodin znovu daroval nezasloužený dar a tím je ČAS! Jak sním chceme naložit? Jaké máme plány, touhy a očekávání? Bez živé víry se může dar času stát našim nepřítelem. Zařijeme znovu spěch, budeme počítat minuty a sekundy a stále něco nebudeme stíhat... Nebo naopak nebudeme vědět, co s časem, a tak ho promarníme u všech možných obrazovek a displejů...

Ale čas, do kterého pozveme Ježíše, dostane příchut' věčnosti. Setkání naplněná alespoň střelnou modlitbou nás připravují na velké setkání s Boží Tváří naplněnou pravdou a láskou. Práce a služba se promění v zázrak stvoření a zjevení lásky do krajnosti...

Mít čas znamená být bohatým člověkem, jehož srdce je naplněné Božím pokojem. Nenechme si toto bohatství vzít největším nepřítelem:

Mít čas, to není problém času. Zastaviš se u někoho na deset minut a uvědomíš si: Mají čas, navzdory hromadě práce si udělali čas na mě i na sebe.

Zastaviš se u někoho na hodinu a uvědomíš si:

Nemají čas, i když zrovna nemají co na práci, nemají čas na mě ani na sebe.

Kdo nám krade čas? Je to práce?

Je to strach: strach, že přijdeme zkrátka, že budeme mít příliš málo ze života, strach o své malé já.

Ten, kdo nevyhlíží neustále to, co nemá a čím není, ale kdo vidí a přijímá to, co je a co má, ten má čas...

Elmar Gruber

o. Vítězslav

Sv. Remigius z Remeše

Remigius se narodil v Laonu ve Francii, tehdy Galii, kolem roku 436 již starším rodičům Emiliovi a Cilinii. Poustevník Montán jim předpověděl početí Remigia i to, že bude šířit evangelium po celé Galii. Remigius se opravdu již ve velmi ranném věku rozhodl pro duchovní dráhu. Stanovil si na ní tři hesla: **1. Zdržuj se!** **2. Počinej si horlivě!** **3. Bud' trpělivý!** Remigius také vynikal v učení a získávání vědomostí

a dostal do vínku i obrovský dar výmluvnosti. Po smrti remešského arcibiskupa Bennagia byl zvolen na jeho místo. V té době byla část obyvatelstva katolická, ale velká část obyvatel ještě byla pohanská. Významnou část tvořili Frankové v čele se svým panovníkem Chlodovíkem, který se stal zakladatelem francké říše. Uvádí se, že sám Chlodovík, když poznal Remigia, vrátil mu bohoslužebnou nádobu, ukořistěnou jeho vojáky. Později jej Remigius připravil na křest. Remigius doporučil Chlodovíkovi svolání valného sněmu pro celý národ. Ten se stal díky Remigiově výmluvnosti a ctnostem počátkem masové evangelizace Franků. V té době se křest dospělých býval jen o velikonocích, Remigius vydal nové ustanovení a s Chlodvíkem bylo o vánocích r. 496 pokřtěno i množství dalších katechumenů, bylo jich asi přes tři tisíce. V následujícím roce přijalo křesťanství jedenáct tisíc Franků. Podle legendy při křtu Chlodovíka služebník nesoucí křížmo se zpozdl a nemohl se davem protlačit. Nádobu s křížem pak přinesla Remigiovi holubice, symbol Ducha svatého. Remigius krále stále usměrňoval napomináním a radami, protože ten se nedokázal osvobodit od svých špatných vášní. U nových věřících Remigiovi záleželo obzvláště na tom, aby nejen znali učení víry, ale aby podle něj také žili. Sám byl velmi mírný, dobrotivý, prokazoval velkou štědrost a vyzařoval z něj klid za všech okolností. Na radu Remigia svolal Chlodvík další valný sněm. Ten se konal v roce 511 v Orleans. Uvádí se, že Remigius za svého života také vykonal několik zázraků, ať to byla uzdravení nebo také obrácení na pravou víru. Remigius zemřel 13. ledna kolem roku 530 snad ve věku 97 let. Je patronem Remešské diecéze, je všeobecně vyzývaný proti náboženské lhostejnosti a epidemiím. Atributy: biskupské oblečení, d'ábel, holubice s lahvičkou či jinou nádobkou používanou při křtu, zobrazení křtu. Církev si jej připomíná 13. ledna.

MS

SILVESTROVSKÁ MINISTRANTSKÁ VÝPRAVA

„PO STOPÁCH MEDVĚDA“

Poslední den kalendářního roku 2018 ministranti vyrazili na výpravu „Po stopách medvěda“. Kluci měli sraz u kostela Svatého Ducha a vyrazili auty směr Prašivá. Na parkovišti u svatého Antonína našli první stopu, kde jim bylo oznámeno, co mají hledat.

Po jednotlivých skupinkách, v doprovodu s otcem Václavem, otcem Vítou a našim bohoslovcem Honzou, vycházeli na vrchol. Po cestě nacházeli stopy, které označovaly stanoviště, kde plnili různé úkoly. Za správné vyřešení obdrželi od svého vedoucího skupinky kus „mapy“, na které byly uvedeny souřadnice chaty na vrcholu.

Po poskládání mapy starší ministranti klukům předali pokyny, kde najdou poklad. Součástí pokladu byli různé sladkosti, které dostali jako odměnu za ministrování, zvláště o Vánocích.

VÝPRAVA DO ÚDOLÍ MORAVICE

Na přelomu listopadu a prosince už je sice venku dost zima na to, aby řeky začal lemovat led, ale sníh zatím nikde. Jen ráno jiskřivá jinovatka napovídá, že už by to nemuselo dlouho trvat. Tma přichází brzo a rozbřesk pozdě. Města se začínají oblékat do vánočních výzdob a v obchodech vrcholí nákupní horečky. A skauti?

Skauti jsou raději obklopeni lesem než betonem. V sobotu 1. prosince jsme se proto vydali z Ostravy pryč, směr Hradec nad Moravicí. Čekala nás asi dvaceti kilometrová trasa podél řeky Moravice až na hrad Vikštejn a potom dolů do Vítkova na vlak. V počtu asi deseti hlav jsme první úspěšně dojeli na zámek v Hradci, odkud jsme pak měli vyrazit.

Zámek je to velmi krásný! Taky už jsme na něm taky několikrát v minulosti byli. Tentokrát se ale mezi červenými hradbami dlouho nezdržíme, jen tak akorát na vysvětlení hry. Každý dostane do ruky jeden barevný kolíček. Toho se může zbavit pouze tak, že ho nepozorován připne někomu jinému na batoh či oblečení. A cílem hry je, přesně tak, mít u sebe co nejméně kolíčků na konci hry.

V tu chvíli jsme nikdo ještě nečekali, co takový nápad způsobí! Z poklidné procházky se během pár minut stala paranoidní soutěž. Nejlepší kamarádi si utvořili trojice, ve kterých se měli navzájem hlídat, jen aby za chvíli jeden z nich našel svůj batoh obsypaný kolíčky; vedoucí vymýšleli nejkreativnější místa na připnutí, od dlouhých vlasů po tkaničky na botách; a všichni kolektivně se obávali pauz, kdy si sundali batoh a v lepším případě šťastně zjistili, že vypadají stejně, jako když vyšli, v horším případě poznali podle smíchu ostatních, že se budou muset příští část trasy opravdu snažit.

Cesta byla nejen zábavná, ale i zajímavá. Kromě zámku na začátku jsme šli okolo starých vodních kanálů a akvaduktů, ve kterých stále tekla voda, po cestě jsme minuli pár hezkých studánek a taky jsme našli dvě úžasně roztomilé kešky, stylizované do podoby miniaturní místnosti uvnitř pařezů a starých kořenů. No, a naše cesta údolím skončila na zřícenině hradu Vikštejn, která se tyčí na skále nad okolní krajinou a je z ní krásný výhled. Kromě toho je docela dobře zachovaná a bylo zajímavé projít si jednotlivé nádvoří i celá sklepení.

Když jsme sešli z Vikštejnu a vydali se směrem na vlak do Vítkova, začínalo se už stmívat. Konec cesty jsme proto museli dojet dobrodružně za pomoci čelovek. V pořádku jsme dostali až na nádraží, počkali na vlak a potěšeni teplem a sladkostmi, které z túry zbyly, dojeli až domů do Ostravy. Byla to super jednodenní výprava!

Br. Piškot

NOVÍ IDEOLOGOVÉ STAHOJÍ SPOLEČNOST DO KATASTROFY

Ladislav Henek, editor MF Dnes, v rozhovoru s Maxem Kašparů

PŘÁVĚ JSME SE ROZLOUČILI S ROKEM 2018. JAK BYSTE DIAGNOSTIKOVAL VÝVOJ A ZDRAVÍ SPOLEČNOSTI V UPLYNULÉM ROCE?

Konstatoval bych postupující polymorbiditu, tedy souběh hned několika vážných chorob. Dvě z nich jsou stěžejní: bezvědomí a Alzheimerova choroba čili demence.

JAK SE PROJEVUJÍ? Bezvědomí ztrátou schopnosti pozorovat to podstatné, co se ve společnosti děje. Nevnímáme to, co nebylo vysloveno, nečteme mezi řádky situací, dějin a nevidíme následky svých činů. Druhá choroba, morbus Alzheimer, se projevuje zejména zapomením na éru totality. Výsledkem je návrat podobně nebezpečných myšlenek a ideologií. Přičemž obě tyto choroby nás souží už řadu let a postupně se zhoršují.

PROČ DEMENTNÍME A UPADÁME HLOUBĚJI DO BEZVĚDOMÍ? Příčin je více. Jednou z nich je naše omezená adaptační schopnost. Někdy trvá mnoho let, než si organismus uvykne na nějaké nové prostředí. Ovšem to, co se nyní děje kolem nás, je příliš rychlé, stále více lidí zaostává za změnami, postupně rezignují na snahu znovu a znovu se adaptovat pořád na něco novějšího, složitějšího, módnějšího.

NĚKTERÍ BY MOŽNÁ STAČILI VÝVOJI, ALE NELÍBÍ SE JIM, KAM SE UBÍRÁ...

Jsem přesvědčen, že všechno to, co se tady děje, není náhodné. Není náhoda, že lidé jsou nejistější, bezcílní, v hlubších depresích, tedy stále více zranitelní, ovladatelní, manipulovatelní - a hrstka lidí kdesi nahoře, někdy i tisíce kilometrů daleko prosazuje cosi, nač většinou nemáme žádný vliv. Nevíme, kam to směřuje, neznáme cíl. Evropa se někam valí, připomíná to lavinu, deprese z toho už padla na celý kontinent. Lidé sahají po alkoholu a drogách, v mé ordinaci přibývají už i čtrnáctiletí fetišáci. Snažíme se chmury setřást, žijeme navenek pořád divočeji, bohatěji, vzbuzujeme svým vnějším životem iluzi šlechty. Uvnitř jsme ale duševní žebráci na pokraji vyhladovění. To bychom měli otočit. Žít bohatě uvnitř a střídměji navenek.

ZTRÁTA CÍLE JE DEPRESIVNÍ. ALE LÍDŘI EVROPY A MNOZÍ INTELEKTUÁLOVÉ TVRDÍ, ŽE CÍL MÁME. NEŽÍT V BÍDĚ, NIKOHO NEDISKRIMINOVAT, MÍT SE RÁDI, BÝT SI ROVNI, TOLEROVAT SE...

Ano, to jsou dnes velmi rozšířené fráze. Řada z nich ale nejsou cíle, jen pouhé prostředky. Být tolerantní je cesta k nějakému cíli, a tím může být i naprostý nesmysl. Nebo to původně nebyl nesmysl, ale ideologové z toho nesmysl udělali, což se dnes děje běžně zejména v oblasti menšin. Jejich aktivisté se bez ustání ohánějí „nezadatelnými lidskými právy“ a „nezcizitelnými občanskými svobodami“, což nabývá absurdních, až odporných rozměrů. A kde to skončí?

JAKÉ TO MŮŽE MÍT NÁSLEDKY? Strašné. Můžeme to vidět v přírodě. Je to jako s řekou - dokud má břehy, má směr a cíl, slouží lidem, poskytuje vodu k pití, zavlažuje pole,

vyrábí elektřinu. A aktivisté nedělají nic jiného, než že bourají břehy naší společenské řeky. Žijí v neuvěřitelné temnotě, když nevidí, že pokud zbourají břehy, řeka zničí úplně všechno včetně jich samotných. Vidím denně ve své ordinaci, jakou paseku na dítěti dokáže zanechat, když mu rodiče nestanovili žádné mantinely, žádné břehy jeho živelnosti. Jsou to otřesné případy. A do tak otřesného stavu teď noví ideologové stahují celou společnost.

CO S TÍM? Nejdříve musíme zastavit bourání břehů. Dále vyčistit řeku, zbavit se špinavé vody a vybagrovat bahno.

UMÍME JEŠTĚ ROZEZNAT BAHNO OD ČISTÉHO PÍSKU? Ano, to je bolavá věc. Ztratili jsme schopnost rozlišovat mezi šesti pojmy - dobrem a zlem, krásou a ošklivostí, pravdou a lží. Dnes je považováno za krásu tahat z pochvy vlajku, dříve každý věděl, že to je hnus. Pravdu už dnes vůbec nehledáme, máme zájem jen o stejný názor a ten vydáváme za jedinou pravdu. A v rozlišování mezi dobrem a zlem je už úplně zmatek. Dostali jsme se skutečně velmi vysoko v mnoha ohledech, technicky, ekonomicky, materiálně, ale ocitli jsme se na vrcholu babylonské věže.

TO MI PŘIPOMÍNÁ LEGENDU O ANTIKRISTU VLADIMÍRA SOLOVJOVA, KDE POPISUJE ANTIKRISTA JAKO HUMANISTU, VZDĚLANÉHO, CHARIZMATICKÉHO... To je pravda, nejhorší zlo se vždy dokáže přetvařovat. Největší zločinci bývají mistry lži a přetvářky. A my jim na to skáče.

NEMÁLO LIDEM JAKO BY TO BYLO JEDNO. Protože jsme nehorázně zpovrchněli. Ve všem. Třeba ve vzdělání, vidím to neustále, učím na dvou vysokých školách. Zpovrchněli jsme ve vztazích. A velmi mě mrzí, že jsme zpovrchněli i v humoru. Navíc nám chybí vzory, hrdinové. Ano, máme sportovní a hudební vzory. Ale nemáme vzory pro život.

PROČ SE SPOLEČNOST ZNOVU IDEOLOGIZUJE? A není to jen jedna ideologie. Jistě, komunisté měli pro svou ideologii jeden zastřešující pojem. Teď jich je hodně. Domnívám se, že jednou z hlavních příčin ideologizace je, že jsme se zřekli v životě, ale také ve školství praktické hodnotové životní filozofie. Zakladatelé naší civilizace byli - mimo jiné - velcí filozofové Sokrates, Platon, Aristoteles, Tomáš Akvinský a mnozí další. Kultivovali duši. Filozofie kultivuje duši, ale je to pracná cesta. Kdežto ideologie je jednoduchá. Člověk přijme ideologický pohled na svět a ten se tváří, jako že mu dokáže vysvětlit všechno, vůbec není třeba přemýšlet.

MŮŽEME TYTO IDEOLOGIE NAZVAT NĚJAKÝM SOUHRNNÝM POJMEM? Ano. Po dvou totalitách, tedy nacismu a komunismu, které šlapaly po lidských právech, teď přichází totalita lidských práv. Pod ni nespadá jen multikulturalismus, genderismus, homosexualismus a podobně, ale v podstatě úplně jakýkoli nesmysl kohokoli napadne. Jednoduše řečeno je to prosazování vlastního sobectví, od běžného po naprosto zvrácené, a vymáhání si na společnosti uznání svého sobectví jako něčeho, na co má někdo právo. Proto jsou zastánci těchto nových ideologií úplně stejně nesnášenliví jako zastánci těch starých. Šíření nesnášenlivosti a současně obviňování z nesnášenlivosti všech kolem sebe, to je jejich mantra.

NÁSLEDKY V PODOBĚ PSYCHICKÉ DEVASTACE SPOLEČNOSTI MOHOU BÝT ASI VÁŽNÉ. NEBO SE MÝLÍM? Bohužel nemýlíte. Čelit tomu lze, ale jako každá léčba je i léčba nemocné společnosti nepopulární. Pokud se chce člověk uzdravit, musí si uvědomit, že léčba bolí tím více, čím vážnější je nemoc, která ho souží. A naše

společnost je hodně vážně nemocná - přirovnal bych to k rakovině a my se musíme zbavit metastáz.

JAKÉ LÉKY MÁME UŽÍVAT? Zhruba čtyři: Nezmalomyslnět. Malomyslnost je nejlepší živnou půdou metastáz. Opírat se o zdravý selský rozum, nepropadat žádným novým ani starým ideologiím. Udržovat si čisté svědomí. A pro celou společnost připojím čtvrtou radu: Jsme jako strom, který všemu odolal, protože má hluboké a silné kořeny. Najednou se cosi menšinového v tom stromě rozhodlo, že se mu chce jít jinam. Tak to vyrvalo strom z půdy a vydalo se to na cestu. A já důrazně doporučuji vrátit se zpět a kořeny, které dnes hynou na povrchu, znovu zapustit do hlubiny. Někdy je skutečně nezbytně nutné k uzdravení vrátit se zpět.

čtenáři píší

Vážení a milí farníci kostela svatého Ducha, vážený otče Vítku, dovoluji si vás oslovit skrze váš farní časopis.

Ráda bych vám všem poděkovala za to, jak jste po několik let obohacovali mou maminku, paní Hanku Bartošovou. Za to, jaké prostředí a atmosféru jste vytvářeli, když maminka hledala svou cestu k Bohu. Během pravidelných nedělních mší, společných setkání, cest, rozhovorů, modliteb...

Když jsme s maminkou spolu trávily její poslední dny doma, než odjela do hospice sv. Lukáše, řekla mi jednou: „Děkuju Bohu, že jsem mohla potkat otce Vítku.“ A já dodala: „A díky otci Vítkovi jsi mohla potkat Boha.“

Maminčin odchod byl pro nás všechny obrovská lekce smíření, lásky, odevzdání... Byla jasně myslí a ducha až do konce své cesty, její srdce bylo pořád tak velké a přijímající, že jsme ani my nejbližší nechtěli věřit, že její tělo je tak moc nemocné a že její smrt nastane tak brzo. Věřím, že fakt, že se přestala bát smrti jako něčeho konečného, jí ulehčil odchod. A my okolo jsme vlastně zažili zázrak víry.

Skončily první Vánoce bez mojí maminky - a nám všem doma došlo, jak je nedůležité, za kolik jsme pořídili kapra nebo jestli moje linecké má tu správnou vláčnost... Ale uvědomili jsme si syrovou a vlastně krásnou pravdu - že záleží hlavně na tom, s kým Vánoce trávíme a jak láskyplně spolu prostě jsme.

Přeji vám všem v novém roce, ať je vám dobře, jste zdraví a ať vzkvétá vaše farnost.

Bohu díky.

Hana Chuffartová

Informace leden/únor

31. 1. v 19.00 KATECHEZE PRO DOSPĚLÉ, kostel Navštívení P. Marie, farní sálek, téma: o mši sv.

10. 2. v 16.00 KONCERT ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ J. J. RYBA, kostel Svatého Ducha

14. 2. v 19.00 KATECHEZE PRO DOSPĚLÉ, kostel Navštívení P. Marie, farní sálek, téma: pobožnosti

23. 2. od 19.30 TRADIČNÍ PLES MO KDU-ČSL OSTRAVA-JIH, KD K-Trio, cena vstupenky 200 Kč, prodej lístků v neděli po mši sv. v pastoračním centru Jana Pavla II.

28. 2. v 19.00 KATECHEZE PRO DOSPĚLÉ, kostel Navštívení P. Marie, farní sálek, téma: pobožnosti

Pomazání nemocných ve farnosti

FARNÍ KOSTEL SVATÉHO DUCHA v pondělí 11. 2. ve mši svaté v 8.30 a v 18.00

FILIÁLNÍ KOSTEL NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE v neděli 10. 2. po mši sv. v 7.30 a v 9.00

KAPLE NANEBEVZETÍ PANNY MARIE v neděli 10. 2. po mši sv. v 7.15 a v 18.00

KDO MŮŽE TUTO SVÁTOST PŘIJMOUT?

Křesťan může požádat o svaté pomazání, kdykoliv těžce onemocní (míra závažnosti nemoci se posoudí bez zbytečné úzkostlivosti), a stejně tak když se nemoc zhorší. Také je vhodné přijmout tuto svátost před závažným lékařským zákrokem (operací), je-li příčinou této operace nebezpečné onemocnění. Ale svátost nemocných je možno udělit též starým lidem, jejichž síly značně ochabují, i když není přímo vidět nějaká nebezpečná nemoc.

JAKÉ JSOU ÚČINKY POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH?

- spojuje nemocného s Ježíšovým utrpením
- vlévá nemocnému útěchu, pokoj a odvahu, aby křesťansky snášel utrpení nemoci
- odpouští hříchy, jestliže nemocný nemohl přijmout odpuštění ve svátosti smíření
- uzdravuje, pokud to prospěje nemocnému ke spáse duše
- připravuje na přechod do věčného života

ainkarim – měsíčník římskokatolické farnosti Ostrava-Zábřeh, registrován na MKČR č. E13947. Vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Zábřeh, U zámku 6, IČO 45210446, tel.: 599 097 086. | Příspěvky zasílejte na: ainkarim@centrum.cz | Internet: www.farnostoz.cz | Vedoucí redaktor: o. V. Řehulka Redakční rada: o. J. M. Kotrba, o. V. Tomiczek, M. Staňková, F. Böhmová, L. Štulová Grafická úprava a sazba: A. Kuchařová | Číslo 180 dáno do tisku 1. února 2018

Hospodaření farnosti v roce 2018

PŘÍJMY CELKEM:	2 080 000 Kč
sbírky	1 034 000 Kč
dary	680 000 Kč
nájem	35 000 Kč
pronájem	3 000 Kč
dotace město Ostrava	236 000 Kč (oprava kostela NPM)
dotace Ostrava-Jih	30 000 Kč (provoz PC)
pojistné plnění	32 000 Kč
ostatní	30 000 Kč

VÝDAJE CELKEM:	1 847 000 Kč
odeslané sbírky	185 000 Kč
poskytnuté dary:	
Betlém nenarozených	35 000 Kč
CPR	40 000 Kč
kongregace sester	24 000 Kč
ostatní	8 000 Kč
desátek	18 000 Kč
oprava	613 000 Kč (rekonstrukce malé věže, kostel NPM)
bohoslužebné	70 000 Kč
pronájem	1 000 Kč
elektrina	156 000 Kč
plyn	154 000 Kč
voda	22 000 Kč
pojištění	24 000 Kč
ozvučení	45 000 Kč
malování	17 000 Kč
oprava dveře	24 000 Kč
oprava elektro	32 000 Kč
ostatní	379 000 Kč